

Entrevista a Jordi Tardà

“Prince i The Cuit: la clau del rock”

Als tretze anys va muntar un concert de Pau Riba. Al 76 va portar els Stones a Barcelona. Al 92 ha convertit la VIII Fira del Disc de Col·leccionista en la millor del món. Ha fet de la seva *malaltia* una inversió. És el privilegi de viure d'allò que porta a la sang: el *rock'n'roll*.

Bona tarda,
Tardà?

—Sí, bona tarda.

—¿Com va començar tot?

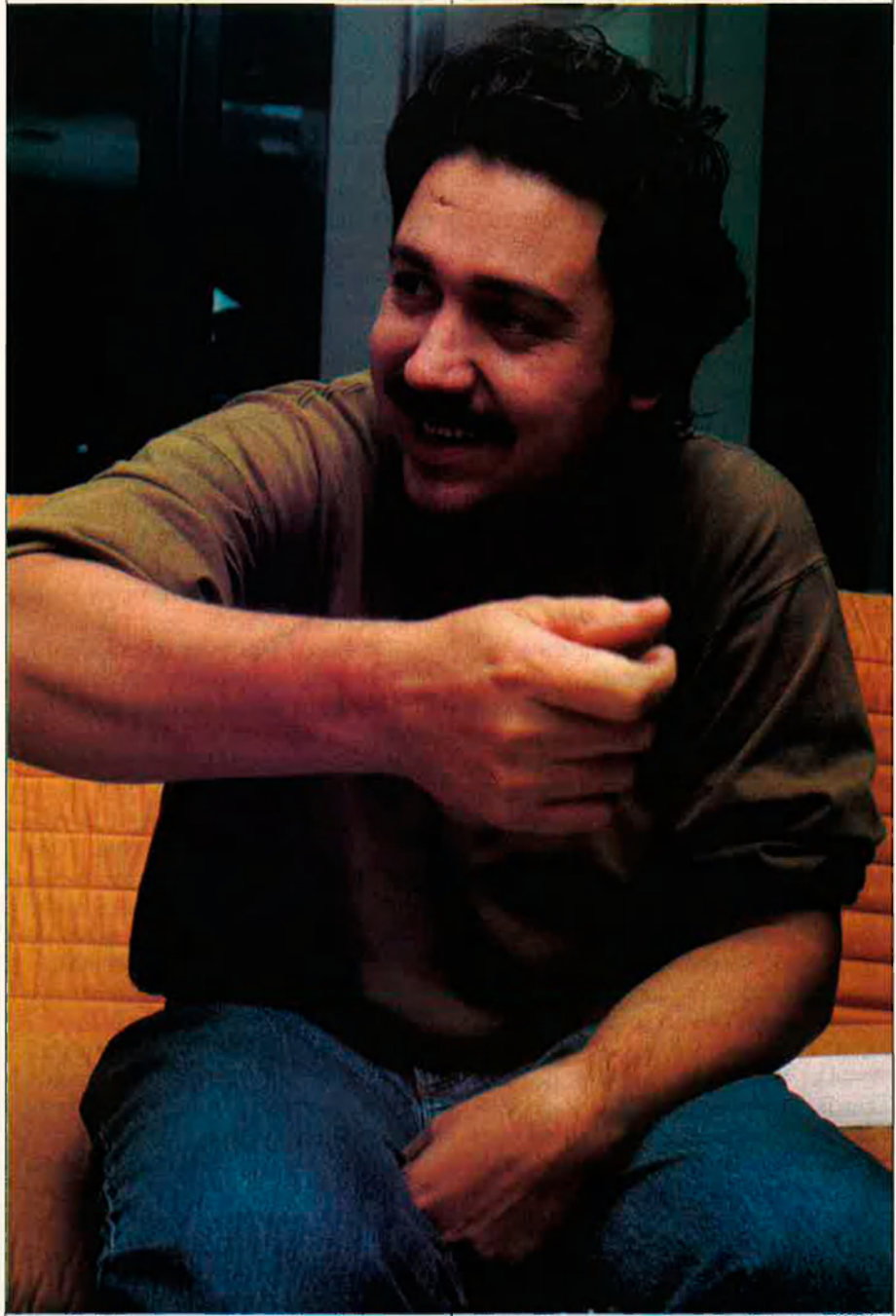
—Doncs, des que tinc ús de raó que m'interessa el rock i la música en general. I als tretze anys ja m'hi dedicava: vaig aprendre a organitzar concerts; feia de tot, des de penjar cartells i muntar l'escenari a anar a veure els músics per convèncer-los. Tot això, ho alternava amb feines de *disc-jokey*, venent discos a botigues... fins que un dia, als divuit anys, vaig conèixer Gay Mercader i vaig entrar a treballar a les seves botigues com a ajudant de *disc-jokey*. Als tres mesos era l'encarregat i als sis, érem socis. Portàrem els Stones el 76 i el 82, i tots els concerts de l'època daurada. L'any 1982, per una greu malaltia, vaig deixar la promoció i, un cop recuperat, em cridaren de Catalunya Ràdio, per fer el *Tarda Tardà*.

—¿Quina era la intenció?

—Que fos un programa de servei a l'oient, que els discos que s'hi sentissin no es trobessin a les botigues. No estar a l'ordre de les companyies discogràfiques, sinó anar al meu aire, com he fet sempre. Un altre dels serveis és organitzar autocars per a anar a concerts importants que no passaven per Barcelona. I l'altra és la Fira del Disc, filla del programa, perquè un cop l'any la gent pogués aconseguir aquells discos que només jo tenia, però sense limitar-me a la meua audiència, sinó que des del primer moment vaig pensar que tant de dret té a col·leccionar discos una persona a qui agradi el rock com una a qui agradi el jazz, la música clàssica, el flamenc... i així va néixer fa vuit anys.

—¿De què el salva la mitomania?

—De moltes coses. El meu amor pels Stones, sobretot, actua d'antidepressiu i em serveix de recordatori de les etapes de la meua vida. El rock més que salvar-

“Dire Straits han aconseguit la quintaessència dels massmedia: fer discos aptes per a tots els públics”. J. MORERA

me, m'ha donat moltes coses, com poder viure d'allò que porto a la sang.

—*Fer d'una malaltia tan compartida una inversió, deu crear grans amors i grans odís...*

—Sí, és cert. Però afortunadament, odís, n'hi ha pocs; amors, moltíssims. Quan et sents realment recompensat és quan vas per la carretera, en caravana, i el cotxe del costat toca el clàxon, et fa baixar la finestreta i et diu: "¿Ets el Tardà, oi? Escolta —apuja la música i diu—: Aquest és el programa de fa dues setmanes" o "Això ho vaig comprar a la Fira de l'any passat". Aquesta alegria, la comparteixes amb tothom, perquè l'èxit és de tots. Precisament per això els saludo amb un "Hola, família", perquè realment és aquest el sentiment que tinc envers la gent que em segueix. Potser hi ha alguna enveja, però encara no conec ningú que m'odiï.

—*L'han titllat mai de fantasma?*

—No, mai. He tingut sort, sempre he rebut bones crítiques. Va haver-hi una època, quan treballava amb el Gay, que em van criticar negativament. Era responsable de premsa i de repartir les invitacions i al mateix temps escrivia en algun mitjà; si hi havia altres mitjans que no aconseguien una entrevista, posem per cas, amb la Joan Baez, doncs deien que era jo qui deia que no perquè la volia només per a mi. A més, com que la Joan i jo tinguérem una relació durant un temps, la gent es pensava que m'aprofitava de la faceta de promotor.

—*¿Quin tipus de relació va tenir amb la Joan Baez? ¿Sentimental?*

—No, estrictament personal. És cert que estiguérem un temps junts i que ens teníem un amor especial i que la gent que ens veia podia pensar que érem amants, però no. Tenim una relació molt maca, la mateixa que tinc amb molts músics del rock, però amb ella, amb la cantant dels Texas, i altres dones, quan les veuen amb mi es pensen que hi ha alguna cosa. També vaig agafat del coll amb el Richards i no som amants.

—*¿De quan és la seva amistat amb el Keith Richards?*

—Del 1975, quan els Stones digueren que farien gira europea. El Gay i jo decidírem de portar-los a Barcelona. I el 1976, quan el Richards va arribar a l'hotel amb l'Anita Palenger, que no deixava d'equilibrar-lo contínuament, s'estaven esbronzant, ell estava molt atabalat i jo vaig agafar l'equipatge i el vaig pujar a l'habitació. El contacte va millorar en el concert i quan els Stones registraren el

Some girls, em convidaren a l'estudi. Llavors, durant la malaltia, el Keith es va interessar molt i va estar amb mi, em va ajudar. Vaig estar a l'escenari en els concerts de Madrid, ell venia amb la guitarra i se'm posava a riure, em feia comentaris... I ell, coneixent la meva dèria de conservar coses dels Stones, a vegades em diu: "Escolta, tens aquella peça que van registrar tal dia, que és inèdita, perquè tu, com que ho guardes tot... doncs, envia-me-la". Potser la meva sort és que mai no he anat de *fun* amb ells; llavors, doncs, hi he tingut un accés bastant fàcil.

—*¿Com va començar a col·leccionar objectes?*

—Amb regals personals; m'agrada perquè sembla que estàs més a prop de les estrelles. Així, et converteixes en col·leccionista i hi ha coses que els artistes no tenen, que han anat a parar a una subhasta, i és l'únic lloc on les pots comprar.

—*¿La seva darrera adquisició?*

—Una foto d'Elvis Presley, de l'any 57, dedicada per ell a un participant d'un programa de ràdio. Feia anys que anava darrere d'una cosa relacionada amb aquella època. Va ser un intercanvi amb un col·leccionista americà, perquè m'arriben coses a les mans, que no m'interessen gaire i les guardo per a això. Això, a banda discos d'or i platí; una camisa blanca, molt maca, que em va enviar el Richards dedicada...

—*¿Quants col·leccionistes com vostè hi ha pel món?*

—No gaires. Uns pocs milers. Però a les subhastes, sempre som els quinze o vint mateixos de tot el món: el senyor d'Austràlia, el senyor de Los Angeles...

—*¿Què aporten els Rolling Stones a la seva vida?*

—Doncs, tot. No m'imagino la vida sense ells, sense les seves cançons... Una vida sense ells no hi serà, perquè encara que pleguin... ja fa trenta anys, i no ho han fet. M'han aportat alegria, ganes de viure, li han donat sentit... que és molt.

—*¿Quina és la cançó dels Stones que més li agrada?*

—Això és impossible de contestar. Com tampoc no sé quina m'agrada menys. M'agrada tot, no puc ser objectiu parlant d'ells.

—*¿Tatoo you marca una etapa dins els Stones?*

—No. Els Stones han seguit una evolució lògica. Jo, les etapes del Stones, sempre les divideixo en tres: fins a la mort del Brian Jones, fins que se'n va el Mick Taylor i del Ron Wood fins ara.

—*¿Què no té dels Stones que li agradaria?*

—Home, els discos que em falten d'or fins a fer els trenta-i-escaig que tenen i dels quals en tinc set. De mica en mica, tampoc no vaig obsedit.

—*¿Es cert que Mick Jagger té un diamant incrustat en un queixal?*

—Sí, fa anys. S'ho va fer a França.

—*¿El rock fa crisi?*

—No. El que fa crisi són els mitjans de difusió, que presenten al públic el que presenten. Però si saps buscar, hi ha coses boníssimes. La gent diu que el rock està en crisi quan només sent parlar d'uns i no sent parlar dels altres.

—*El rap, l'àcid music... ¿guanyen terreny al rock?*

—Són un muntatge publicitari. Els únics que fan *rap* amb propietat i poden fer-ho són el Prince i els Public Enemy. I s'ha acabat.

—*¿Es generen tants mites com abans?*

—Exactament igual. Abans els mitjans de comunicació s'ocupaven de pocs i ara s'ocupen de molts. Ara bé, d'allò que és un muntatge comercial, no en dic mite; per mi un mite és el Dylan; en canvi, els New Kids on the Block són una merda, per molt que intentin vendre'ns-els.

—*¿Ha mort la consigna Sexe, drogues i rock'n'roll?*

—No. Encara és absolutament vigent, el que passa és que ara, amb les campanyes contra la droga, està més amagat. Però les bandes de rock que conec continuen en això exactament igual que abans. També s'han fet més grans i ja no hi ha bacànals públiques, sinó privades.

—*¿En què es basa per considerar si un grup és bo o no?*

—En la meua experiència. Després d'estar al costat de conjunts de rock durant 24 anys... tens un sisè sentit. Quan veus els Guns'n'Roses damunt l'escenari ja saps que allò és rock. La posta en escena, com toquen, el missatge...

—*¿Quan s'acabi el rock, ¿què farà Jordi Tardà?*

—El rock no s'acabarà mai. És com la música clàssica.

—*¿Què es el rock?*

—Es una de les sensacions més agradables, més autèntiques, millors i menys manipulades —encara que ho sembli i que vulguin manipular—, que hi ha a la vida. El rock és una manera de veure la vida.

—*¿És purista?*

—No.

—*¿Què és el més interessant que es fa a hores d'ara?*

"El meu amor pels Stones, sobretot, actua d'antidepressiu i em serveix de recordatori de les etapes de la meua vida".

JORDI TARDÀ

No apte per a cardíacs

5 0.000 discos. 2.000 dels Rolling Stones: tota la discografia a l'estat espanyol, Filipines, Taiwan, Polònia, Corea... *Sticky Fingers*, entre cassetts, discos i singles: 70. De Keith Richards: una guitarra, una camisa, el primer disc en solitari, una ampolla de Jack Daniels del concert a Madrid (1982)... Més Stones: una targeta de crèdit i una llauna de cervesa amb què begué Mick Jagger; una carta a una *fun* de l'any 65 i una pala de tennis de Bill Wyman; l'àlbum *Love you live*, signat per la banda i l'autor de la portada, Andy Warhol; una guitarra Fender Stratocaster feta especialment per als Stones i signada per ells (només n'hi ha cent en tot el món, i és el model que utilitzaren en la gira *Urban Jungle*)... I vol una guitarra del Brian Jones.

I encara més: les ulleres que Prince portava a la pel·lícula *Purple Rain*, una maleta dels U2, un disc d'or de Police, un guant de Michael Jackson, el passaport de Tina Turner, una esfera de vidre i una gorra de David Bowie, el porc gegantí que els Pink Floyd usaren en la darrera gira nord-americana, guitarra i cinta dels cabells de Mark Knopfler, dibuixos eròtics de John Lennon, dibuixos originals d'Alvin Lee, Rick Wakeman i Steve Howe. I milers de relíquies més. I no pensa vendre's res.

Més de 300 capítols fan de *Dia a dia, rock a rock*, el programa més veterà de Catalunya Ràdio. Llarga vida a Jordi Tardà. O al rock'n'roll, tant és.

J. M.

—The Cult i Prince. Per mi, tenen la clau de l'evolució de tot el tema. Són els qui ho tenen més clar.

—¿A què creu que és deguda aquesta febre pels Dire Straits?

—Han aconseguit la quintaessència dels massmedia: fer discos aptes per a tots els públics. Llavors, en un sol disc, *On every street*, hi ha peces dures, com "Heavy fuel"; suaus, com "Planet of New Orleans" i altres cançons que agraden a tothom, com "Calling Elvis", o un rock'n'roll, com "The bug".

—¿Comparteix la idea que els Dire Straits en la cançó "Sultans of Swing" ja deien tot allò que havien de dir?

—No. "Sultans of Swing" és el seu cant de cigne, com "Purple Rain" ho és de Prince. Crec que el Knopfler ha fet coses millors; a mi personalment m'agrada més el "Money for nothing".

—Quan s'és tan a prop de les estrelles, ¿com és veu el món?

—Exactament igual. Hi ha gent que s'equivoca quan se'ls mira com déus. Estar damunt d'un escenari i fer vibrar tanta gent és una gran sort.

—En els grans concerts, ¿s'estableix el mateix grau de comunicació que en els petits?

—No, en les sales petites la comunicació és més bona. En els grans concerts és perd una mica la màgia. És inevitable.

—¿Què li sembla l'aterratge de Virgin a Barcelona?

—Home, 'superpositiu', perquè cultu-

ritzarà. Quant a la botiga, comparada amb les de París, Londres... és la més fluixa de totes. Només hi he anat un cop, a buscar les últimes produccions en solitari del Ron Wood i del Charly Watts, editades per una discogràfica petita, i no hi eren. Això és significatiu. I els discos que tenen es troben a qualsevol botiga de Barcelona. Vaig sortir amb les mans buides, perquè ho tenia absolutament tot. Ara bé, benvinguts.

—¿I de la gresca del rock en català?

—Que hi ha coses que estan molt bé, com Sau, Sopa de Cabra, Lax'N'Busto... coses que no ho estan tant, com Sangtraït i companyia, i coses que estan malament i que no haurien ni de fer discos. Del darrer que ha sortit, el què més m'agrada és *La Gran Aventura*.

—¿Què n'exportaria?

—Els que t'he dit.

—¿Què pensa del tracte que n'ha fet la crítica?

—El que es mereixia. S'ha fet el què s'havia de fer.

—¿Paraula de Rolling, suposo?

—No, paraula de Stone. Aquesta és una guerra que tinc de tota la vida. Arreu del món els diuen així. O es diu Rolling Stones o Stones, però mai Rollings, així, amb essa final. El mateix passa amb els In Exces, que quan vénen aquí els diuen "Inx". S'han de dir les coses pel seu nom. O com qui diu 'Praince': és Prince. O dir 'rigui', quan és 'regue' de reggae. Rigui, ¿de què?

Joan Marí